

[Ole Olsen]

til kommunerne: det må I selv finde ud af. Mange kommuner er jo også i klemme, og de kan selvfølgelig komme ud af klemmen ved at forhøje de kommunale grundskatter. Det vil efter min opfattelse være bedre end en forhøjelse af indkomstbeskatningen.

Hvis regeringen ikke blot vil lade stå til, bør den begynde at forhandle med andre end de borgerlige partier. De borgerlige partiers eneste eksistensberettigelse synes at være, at de skal skaffe erhvervslivet nogle ganske kunstige fordele, fordele, som ikke bevirker en forøget eksport, men blot medvirker til at skabe nye forøgede avancer.

Kaj Hansen (DKP):

Det er klart, at CD ikke kunne vide, hvornår denne forespørgsel ville blive sat på dagsordenen, men nu er det altså blevet dagen før vi skal behandle en række af de problemer, hvorom der ligger forslag. Derfor skal jeg ikke gå ind på dem i dag, men tage de problemer, hvorom der endnu ikke foreligger lovforslag fra regeringens side.

Jeg vil gerne først tage spørgsmålet om værdistigningerne på jord og fast ejendom. Nu er det jo sådan, at regeringens første handling var at sætte momsen op fra 18 pct. til 20,25 pct., og det skulle vitterlig efter regeringens egne oplysninger være for at begrænse underskuddet på betalingsbalancen. Det sidste, vi så har fået at vide, så sent som i går, er, at regeringens mål med et betalingsbalanceunderskud på 6,5 mia kr. ikke kan opfyldes; nu regner man med, at det vil blive 8 mia kr.

Er regeringen ikke snart overbevist om, at man ikke nedbringer dette underskud bare ved at lægge nye skatter og afgifter på befolkningen? Vi har set gang på gang, at det faktisk har ført til det modsatte resultat, og derfor tror jeg nok, at det, man skulle kigge noget mere på netop i forbindelse med underskuddet på betalingsbalancen, er belåningen af de store værdistigninger på jord og fast ejendom.

Nu hørte jeg hr. Erhard Jakobsen tale rosenrødt om, at der var faktisk slet ikke nogen fordele ved at eje jord og fast ejendom. Jeg kan nævne bare et lille eksempel.

Jeg kender en, der købte en sommerhusgrund i 1963 for 7.000 kr. Så blev der kloakeret, der blev anlagt veje, og der kom også

el. Det betalte man 5.000 kr. for. Så stod den sommerhusgrund i 12.000 kr. Ved sidste vurdering blev den vurderet til 192.000 kr., altså en værditilvækst på 180.000 kr., og det vil sige, at hvert år i 15 år har manden fået de 12.000 kr. tilbage, som han har betalt for det hele. Det er da ganske logisk, at hvis et samfund kan tillade noget sådant og derudover tillade, at den store værditilvækst også belånes og går ud i forbruget, er der da ikke nogen, der kan være forbavset over, at vi ikke kan få rettet op på betalingsbalancen.

Derfor synes jeg også på en måde, det er uheldigt, at spørgsmålet om at bremse værdistigningerne på jord og fast ejendom og i særdeleshed belåningen skulle kædes sammen med overenskomstsituationen. Jeg tror nok, at den nuværende skatte- og afgiftsminister har en stor del af skylden for denne sammenkædning, som der ingen grund er til. Det måtte meget hellere kædes sammen med den alvorlige situation, vi har for vores valutabalace. Derfor må jeg meget henstille til regeringen, at den uanset overenskomstsituation eller ej meget hurtigt kommer med et forslag og lader være med at blive ved med at snakke om, at det skal være en værdiskat. Det, det drejer sig om, er at indefryse den del af værdistigningerne, som ligger over de normale prisstigninger i samfundet, sådan at de ikke kan belånes. Dermed kan de ikke være med til ustandselig at forringe vores valutabalace. Det har vi behov for ret hurtigt.

Så sagde statsministeren også, at man overvejer fradragsretten for renter af gæld. Må jeg have lov til at minde statsministeren om noget, der fandt sted den 11. juni 1974? Da blev der afsluttet et stort boligforlig mellem seks partier. I det boligforlig står der, at de seks partier er enige om, at nu skal man begrænse folks lyst til at stifte gæld, nu skal man gradvis afvikle fradragsretten og lejeværdien, og derfor nedsætter man et hurtigt arbejdende udvalg til at klare denne sag. Det skulle allerede træde i kraft den 1. januar 1975.

Nu er der gået 4½ år siden de seks partier lovede det. Så kan statsministeren nok godt forstå, at jeg ikke er særlig imponeret, når jeg nu får at vide, at man faktisk overvejer sagen. I virkeligheden er der ikke sket noget på dette område.